

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 530/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica a jeho uzneseniami sp. zn. 11 Er/538/2005 z 22. februára 2011 (Rvp 13942/2012) a sp. zn. 11 Er/721/2006 z 8. marca 2011 (Rvp 13943/2012), Okresného súdu Galanta a jeho uzneseniami sp. zn. 8 Er/1154/2006 z 11. marca 2011 (Rvp 9906/2013) a sp. zn. 13 Er/292/2007 z 22. novembra 2010 (Rvp 9907/2013), ako aj sp. zn. 10 Er/115/2007 z 2. decembra 2010 (Rvp 13029/2013 a Rvp 13031/2013), sp. zn. 8 Er/714/2009 z 30. marca 2012 (Rvp 13030/2013 a Rvp 13032/2013), sp. zn. 10 Er/5/2007 z 10. novembra 2010 (Rvp 13033/2013), Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6 Er/478/2009 z 18. augusta 2011 (Rvp 13025/2013 a Rvp 13026/2013), Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12 Er/753/2009 z 31. mája 2011 (Rvp 13027/2013) a Okresného súdu Skalica sp. zn. 1 Er/588/2008 z 19. septembra 2011 (Rvp 13028/2013) a postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uzneseniami sp. zn. 17 CoE/18/2011 z 31. júla 2012 (Rvp 13942/2012) a sp. zn. 23 CoE/642/2011 z 30. júla 2012 (Rvp 13943/2012), sp. zn. 24 CoE/418/2011

zo 6. novembra 2012 (Rvp 9906/2013) a sp. zn. 11 CoE/381/2011 z 28. septembra 2012 (Rvp 9907/2013), sp. zn. 17 CoE/7/2011 zo 16. augusta 2012 (Rvp 13029/2013 a Rvp 13031/2013), sp. zn. 5 CoE/158/2012 z 11. decembra 2012 (Rvp 13030/2013 a Rvp 13032/2013), sp. zn. 11 CoE/281/2011 z 29. októbra 2012 (Rvp 13033/2013), sp. zn. 21 CoE/93/2012 z 31. júla 2012 (Rvp 13025/2013 a Rvp 13026/2013), sp. zn. 3 CoE/183/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 13027/2013) a sp. zn. 5 CoE/50/2012 z 27. novembra 2012 (Rvp 13028/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 13942/2012, Rvp 13943/2012, Rvp 9906/2013, Rvp 9907/2013, Rvp 13025/2013, Rvp 13026/2013, Rvp 13027/2013, Rvp 13028/2013, Rvp 13029/2013 až Rvp 13033/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13942/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. novembra 2012, 23. januára 2013 a 25. marca 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Senica a jeho uzneseniami sp. zn. 11 Er/538/2005 z 22. februára 2011 (Rvp 13942/2012) a sp. zn. 11 Er/721/2006 z 8. marca 2011 (Rvp 13943/2012), Okresného súdu Galanta a jeho uzneseniami sp. zn.

8 Er/1154/2006 z 11. marca 2011 (Rvp 9906/2013) a sp. zn. 13 Er/292/2007 z 22. novembra 2010 (Rvp 9907/2013), ako aj sp. zn. 10 Er/115/2007 z 2. decembra 2010 (Rvp 13029/2013 a Rvp 13031/2013), sp. zn. 8 Er/714/2009 z 30. marca 2012 (Rvp 13030/2013 a Rvp 13032/2013), sp. zn. 10 Er/5/2007 z 10. novembra 2010 (Rvp 13033/2013), Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6 Er/478/2009 z 18. augusta 2011 (Rvp 13025/2013 a Rvp 13026/2013), Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12 Er/753/2009 z 31. mája 2011 (Rvp 13027/2013) a Okresného súdu Skalica sp. zn. 1 Er/588/2008 z 19. septembra 2011 (Rvp 13028/2013) (ďalej len „postupy a uznesenia okresných súdov“) a postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uzneseniami sp. zn. 17 CoE/18/2011 z 31. júla 2012 (Rvp 13942/2012) a sp. zn. 23 CoE/642/2011 z 30. júla 2012 (Rvp 13943/2012), sp. zn. 24 CoE/418/2011 zo 6. novembra 2012 (Rvp 9906/2013) a sp. zn. 11 CoE/381/2011 z 28. septembra 2012 (Rvp 9907/2013), sp. zn. 17 CoE/7/2011 zo 16. augusta 2012 (Rvp 13029/2013 a Rvp 13031/2013), sp. zn. 5 CoE/158/2012 z 11. decembra 2012 (Rvp 13030/2013 a Rvp 13032/2013), sp. zn. 11 CoE/281/2011 z 29. októbra 2012 (Rvp 13033/2013), sp. zn. 21 CoE/93/2012 z 31. júla 2012 (Rvp 13025/2013 a Rvp 13026/2013), sp. zn. 3 CoE/183/2012 z 30. novembra 2012 (Rvp 13027/2013) a sp. zn. 5 CoE/50/2012 z 27. novembra 2012 (Rvp 13028/2013) (ďalej len „postupy a uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a v rámci svojej činnosti poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocneniami dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky

začaté exekučné konania. V priebehu exekučných konaní bolo uzneseniami Okresného súdu Senica, Okresného súdu Galanta, Okresného súdu Dunajská Streda, Okresného súdu Piešťany a Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresné súdy“) v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd na odvolania sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresných súdov a krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 25. júla 2013 sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ, informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami okresného

súdu a postupom a uzneseniami krajského súdu v uvedených konaniach, zruší označené uznesenia okresného súdu a uznesenia krajského súdu, veci vráti okresným súdom na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 13942/2012, Rvp 13943/2012, Rvp 9906/2013, Rvp 9907/2013, Rvp 13025/2013, Rvp 13026/2013, Rvp 13027/2013, Rvp 13028/2013, Rvp 13029/2013 až 13033/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2.1 K namietanému porušeniu označených práv postupom okresných súdov v označených konaniach a napadnutými uzneseniami okresných súdov

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05,

II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnutý postup okresných súdov a nimi vydané uznesenia o zastavení exekúcie, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto uzneseniam bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľka aj využila. Označené uznesenia okresných súdov, ako aj sťažovateľkou namietaný postup, ktorý vydaniu rozhodnutí predchádzal, teda bol predmetom súdneho prieskumu krajským súdom. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné túto časť sťažností odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu v označených konaniach a napadnutými uzneseniami krajského súdu

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky a plne sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré v nich uviedol, napr. sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, pretože rozhodcovský rozsudok a tiež notárska zápisnica, ako to bolo v týchto prípadoch, na podklade ktorých boli exekúcie vedené

(resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenie exekúcie.

Vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe aj iné dôvody odmietnutia jej sťažností, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti, preto ústavný súd tieto sťažnosti odmietol už bez odôvodnenia (posledná veta § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2013